

Skemdargerðin sum lýsir Dagblaðsmuruna

Tekstur og myndir: Jan Müller, blaðmaður

Mánadagin í farnu viku varð blaðstjórnarfulltrúin á Dagblaðnum, Óla Jákup Rólantsson í Kirkjubø. Har leitaði hann fram órudd ol. og avmyndaði tað og setti í Dagblaðið. Hetta fyrri at visa, hvussu ein bygd, eitt bygðasamfelag dálkar og óruddar. Eingin tekstur. Myndirnar skuldu tala fyrri seg.

Á veg aftur til Havnar tveitti hann restirnar av filmsrullu og innpakningi á vegin í Kirkjubø og segði takk fyrri seg. Beint við síðuna av vegjaðaranum stóð eitt ruskilát. Tað brúkti hann ikki, men avmyndaði tað ístaðin, soleiðis, at lesarar Dagblaðsins skuldu binda orðið Rusk saman við endamálinum: at gera Kirkjubø til eina óhumskubygð.

Henda grein er ætlað sum ein verja av skrivifrælsinum. At vit øll eiga — serliga vit, sum arbeiða við blaðskrivning — at kenna ábyrgd. (Lat meg her siga, at henda grein er ikki vend móti blaðmonnum á Dagblaðnum Ólavi og Andor. Teir kenna ábyrgd fyrri sínum arbeiði. Teir virða eisini sitt starv so mikið nógv, og sínar starvsfelagar á hinum bløðnum, at teir eru limir í Føroya Blaðmannafelag).

HVÍ!!!

Eg spurdi meg sjálvan fleiri ferðir og kundi bert finna eittans svar: Undirgravingarvirsemi, terror, vanvirðing, split.

Tað snýr seg um eina myndafrásøgn í Dagblaðnum tann 11. mai í ár. (si niðurfotograferaðu síðuna). Undir heitinum »Myndir úr Kirkjubø« hevur upphavsmaðurin funnið fram nakrar myndir, sum eftir øllum at døma, skulu visa fólk kring alt Føroya land, at í Kirkjubø er órudduligt og skitið, at kirkjubøfólk dálka sitt egna umhvørvi.

Eingin tekstur fylgdi við myndunum, so her varð heilt greitt, at upphavsmaðurin vildi hava myndirnar at tala sitt egna greiða mál.

Nú man onkur, sum lesur hetta, helst halda, at eg eri í so erkvisin at taka henda spurningin fram og gera so nógv burtúrur. Eg eri ósamdur. Henda myndafrásøgnin sigur mær so nógv um nakrar ávisar menniskjansligar eginleikar.

Tað eru teir eginleikarnar og avleiðingarnar av teimum, sum eg vil nema eitt sindur við her.

Nógv hevur verið tosað

og skrivað um at leggja eina ferjulegu í Kirkjubø. Fólk í Kirkjubø eru bæði fyrri og imóti. Fleiri teirra visa á, at ein ferjulega har á staðnum fer at hava óhepna ávirkan á tey søguligu fornminni, sum eru í Kirkjubø.

Eg skal ikki her taka stóðu fyrri ella imóti eini ferjulegu í Kirkjubø. Tað kemur ikki júst hesum málinum við. Men eg havi varhugan av, at maðurin á Dagblaðnum, sum hevur tikið myndirnar í Kirkjubø, hevur gjørt tað við ferjuleguni í huganum. Hann man hava hugsað, at nú kirkjubøfólk tosa um vøkur og søgulig fornminni í Kirkjubø, sum ikki ferjuleguni í huganum. Hann man hava hugsað, at nú kirkjubøfólk tosa um vøkur og søgulig fornminni í Kirkjubø, sum ikki ferjuleguni í huganum. Hann man hava hugsað, at nú kirkjubøfólk tosa um vøkur og søgulig fornminni í Kirkjubø, sum ikki ferjuleguni í huganum.

Lykilin í og fótin á speedaran. Í Kirkjubø finnur hann sær okkurt sum minnir um órudd og humsku og avmyndar tað, og so í blaðið við tí. Væl skorið til, soleiðis, at bert »órudd« sæst.

Ja, so umhugsin hevur Dagblaðsmaðurin verið, at hann bert hevur tikið

Henda grein snýr seg harafturímóti um leiðsluna á Dagblaðnum. Blaðstjórnarfulltrúan, Óla Jákup Rólantson og sjálvan blaðstjórán Óla Breckmann.

Skemdargerðin í Kirkjubø fær ein at hugsa um sjúkar heilar. Hon fær meg at óttast, tá eg siggi Óla Breckmann á sigursferð síni á politiska leikvøllinum. Slíkar metodur hava gjørt hann bæði til tingmann og fólkatingsmann. Skulu somu metodur nú brúkast til at flyta Ó.B. víðari møguliga út í Tinganes, so verður als ikki stuttligt at vera tann feroyingur, sum í framtíðini fer at hava aðrar hugsanir enn hesin sami Óli Breckmann.

Eg haldi, at dømið »Myndir úr Kirkjubø« talar fyrri seg. Nú mugu vit onnur taka avleiðingarnar og vísa okkara andstygð við slíkt.

Óla Jákup Rólantson átti aftaná hesa skemdargerð og tí vanvirðing hann hevur vist blaðyrkinum at sagt blaðyrkinum farvæl og fari í annað starv. Kanska hann tá verður betri førur fyrri at liva upp til sannar menniskjansligar eginleikar.

mynd av nøkrum viði uttanfyrri bóndahúsinu og ikki av eini nýggjari hurð og tí arbeiði, sum varð í gerð við síðuna av og sum ikki var liðugt.

Tá eg hevði hugsað eitt sindur meira um myndafrásøgnina í Dagblaðnum gjørdist eg ikki slett uppøstur og vónsvikin í einum. Tí hvi skulu vit, sum skriva bløð brúka slíkar óhumsku-metodur at rokka einvis politisk endamáli. Í hesum førinum at dálka eina bygd, eitt litið bygðasamfelag, soleiðis at tað í eygunum á øðrum stendur, sum nakað óreint! Hvi leita sær fram ávis motiv, sum als ikki eru samsvarandi heildini! Hvi Kirkjubø!

Eg helt sum fráleidd hesa gerð vera so óreina og ómenniskjansliga, at eg setti meg í samband við fólk í Kirkjubø og spurdi um tey ætlaðu at skriva ella gera nakað við málið.

Svarið eg fekk var greitt. Kirkjubøfólk vildu hava frið. Tey ynsktu ikki at fara í orðadyst við Dagblaðið.

Tey vóru sjálvandi uppøst og fleiri teirra høvdu sæð henda lögna mannin — Óla Jákup Rólantson — ið er næsti maður Óla Breckmanns, fólkatingsmann, á Dag-

blaðnum. Hann hevði sneytað í ymsum krókum og avmyndað okkurt her og okkurt har. Nøkur børn hevði hann eisini tikið mynd av. Men tey vóru helst ov fitt og vøkur, at tøy hóskaðu ikki inn í ráðagerðina, at vísa Kirkjubø og fólk hvar, sum umboð fyrri órudd og óhumsku.

Lat meg líka her nevna, at Óla Jákup Rólantson, ja, eg verið noyddur at brúka kristna navn hansara, tí tað var hann, sum tók myndirnar, og tað torir hann helst eisini at standa inni fyrri — at hann var so litið umhugsin ella óreinar, at hann tveitti tómu films rulluna og innpakningin á vegin, tá hann koyrði avstað út úr Kirkjubø. Ein og hver kann so mynda sær duplultmoralin: fyrst at leita sær til Kirkjubøar at taka myndir av óruddi og so sjálvur at tveita sitt egna burturkast út á vegin í Kirkjubø, hóast eitt ruskilát stóð beint har nærhendis.

Skilji tað, hvør, ið vil!

Eg kundi ikki lata vera, men fór so sjálvur til Kirkjubøar. Har møtti tí eini vakrari og livgandi sjón. Sólskin, smálamb, tjeldur og ternur, børn og

Myndir úr Kirkjubø

Soleiðis sá síðan út í Dagblaðnum henda dagin. Og á síðu 3 siggja vit, hvussu tað í veruleikanum sær út í Kirkjubø — hesum søgurika og náttúruvakra plássi. (Leggið til merki myndina ovast til vinstri bæði í Dagblaðnum og í Sosialinum. Soleiðis manipulerar leiðslan á Dagblaðnum við veruleikanum. Ein mynd, sum visir, at tað verður arbeitt, verður kutað av á miðjuni, soleiðis, at tað sær út sum um, at har liggur órudd og rekst. Og myndina niðanfyrri við burturkastinum hjá Dagblaðsmanninum og ruskilatið við síðuna av. Tær tala fyrri seg. Og somuleiðis hinar myndirnar).

fólk í arbeiði, angi av tara osfr. Ein sonn frøði at koma til hetta so náttúruvakra og friðsæla plássi.

Eg royndi at leita eftir teimum plássum, sum Óla Jákup Rólantson hevði avmyndað. Tað eg sá vóru ruskilát sum jú skuldi vist, at fólk ikki dálka, ymisk amboð og bygningar, sum landsverkføringurin eigur o.a.

Hóast eg royndi at leita fram órudd, so var trupult at siggja nakað. Haraftrat kemur, at tað er so vakurt í Kirkjubø, at hesin vakurleiki og henda friðsæla tú møtir har, fær teg at gloyma alt órudd.

Eg tók so nakrar myndir, sum eru her. Eg tók eisini mynd av viðinum uttanfyrri bóndahúsinu. Men meðan Óla Jákup Rólantson bert tók viðin við fyrri at tað skuldi vísa órudd, so myndaði eg allan sannleikan. Har varð arbeitt uppá eina hurð o.a., tí lá víðurin har.

Eg tosaði við fólk í bygðini um myndirnar í Dagblaðnum. Tey vóru

ikkí slett skelkað, tí feroyingar plaga ikki at sáa split og at vanvirða onnur á slíkan hátt.

Men tey ynsktu ikki at skriva nakað. Tey vildu bert hava frið. Eg segði teimum, at henda skemdargerðin var so ólekkur og so stinkandi, at onkur mátti triva í pennin.

Nú eri eg ikki tann rætti at skula verja Kirkjubø ella kirkjubøfólk. Tað megna tey nógv betur sjálv. Eg kann tó ikki lata slíkt fara fram við óátalað.

Tá eg skrivi hesi orð, so er tað ikki sum sosialistur, ella loysingarmaður, ei heldur sum sambandsmaður ella fólkaflaksmaður. Heldur ikki sum protestantur ella jehova fyrri tað. Tað er sum menniskjað og sum blaðmaður, at eg skrivi hesi orðini.

Hetta er heldur ikki ætlað sum nakað orðastrið við Dagblaðið sum so. Eg vil bert biðja fólk fáa eyguni upp fyrri, hvat í veruleikanum býr undir